

Εἰκοσιπέντε συμπολιτευόμενοι καὶ δέκα ἀντιπολιτευόμενοι, ἀφοῦ ἔφραγον ὡς βουλευταί, φεύγουν χωρὶς νὰ πληρώσουν τὸν ζενოდόχον!

Δι' ὅλας αὐτὰς τὰς μαρτίαις,

Κρζ. Κρζ.

NEON ΚΩΜΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

τοῦ Λεκάκ παρестάθη εἰς τὸ Νουβωτέ, ἡ Καρδιά καὶ τὸ χέρι.

Ἐποθέσεις περίπου εἶναι ἡ αὐτὴ, ἡ τῆς Ἡμέρας καὶ τῆς Νυκτός μετὰ τὴν ὁποίαν ἐγελάσαμεν τόσον πολὺ ἐν Φαλήρῳ.

Ὁ κωμικός ἦρως μετὰ ἄλλην ζητεῖ νὰ συνάψῃ γάμον διὰ λόγους πολιτικούς καὶ εἰς ἄλλην ἔχει δοσμένην τὴν καρδιά του. Καὶ ἐπὶ τέλους βρίσκεται ὅτι καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Ἡ μουσικὴ λέγεται ὅτι εἶναι πολὺ δροσερὰ ἐμπνευσμένη, ζεστή.

Εἰς τὸ Νουβωτέ, ἐπέτυχε παρὰ πολὺ, διότι ἡ πρώτη κυρία καὶ ὁ βαρύντονος, πρώτην φορὰν παίζαντες εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ, ἤγειραν ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἄν μᾶς φέρῃ ὁ κ. Λεκατσῆς γαλλικὸν θίασον, τὸν παρακαλοῦμεν νὰ κατορθώσῃ νὰ δοῦμε τὸ τροφαντὸ αὐτὸ τῆς παρισινῆς μελοπαρῳδίας, κατὰ Στέφανον Ξένον.

Εἰς τὴν Βρασιλίαν φροντίζουν ἀπὸ τώρα διὰ τὸ 1884. Φροντίζουν ὅμως, διὰ νὰ ἔχουν τὴν Πάττη.

Ἡ γινομένη συμφωνία εἶναι :

Νὰ δώσῃ πενήντα παραστάσεις καὶ νὰ πάρῃ τρία ἑκατομμύρια γράμματα.

Τί λέτε, κύριε Τρικούπη;

Ἦθελες νὰ ἦσο Πάττη καὶ ἄς μὴν ἔλυσες μεθοριακὰ....? Ζητήματα φεῦ;

Μελομανής.

KARAMEΛΑΙΣ.

Ὁ Ἀγαθόπουλος καταγίνεται μετὰ τὴν ἀλληλογραφίαν. ἔχει γράψῃ ὅκτὼ ἐπιστολάς, καὶ δὲν τὰς ἔκλεισεν ἀκόμη.

Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι γραμμένη μετὰ πολὺ μεγάλα γράμματα.

Ἡ γυναικὴ του τὸν ἐρωτᾷ γιατί ἐξαιρετικῶς τὴν ἔχει γράψῃ ἔτσι.

Ὁ Ἀγαθόπουλος μετὰ περιφρονησεως πρὸς τὸ ἡμισύ του. — Δὲν νοιώθεις; Εἶναι γιὰ τὸν Κωστάκη... τὸν θεόκουφο!!!

Ὁ Κ. εἶναι φοβερὸς ἐγωϊστής.

Τὴν Κυριακὴν ἡ ψυχὴ του ἤθελε ἀμαξάδα.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κἀνένα ἀμάξι.

Λαμβάνει ὕψος φιλοσόφου καὶ :

— Τί Συβαρῆται αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι! Καὶ δὲν μποροῦν νὰ περπατήσουν μετὰ τὰ πόδια των;

Ὁ Κουτεντιάδης ἔχει ἀρχὰς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐλεημοσύνην :

— Ἐπαίτην, λέγει, ποῦ τὸν βλέπω γερὸν, δὲν τὸν ἐλεῶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἐνθαρρύνω τὴν ὀκνηρίαν· ἀλλ' ἄμα δῶ κἀνένα ποῦχει κομμένα καὶ τὰ δρῶ χέρια, τότε τοῦ βάζω μιὰ δεκάρα 'στὸ ἕνα.

Συνάχτης.

τῆς φαντασίας, τότε ἀπαρχιτήτως θὰ προκύψῃ ἡ ἐφεύρεσις ὅλων ἐκείνων τῶν τερατωδῶς κωμικῶν, ἀλλ' ἀπαρχιτήτων θεωρουμένων παραρτημάτων πάσης θρησκείας, τῆς διανοίας μὴ δυναμένης πλέον οὔτε κἂν νὰ ὑποπτευσθῇ τὸ γελοῖον· πᾶσα παραβάσις αὐτοῦ θεωρεῖται ἱεροσυλία καὶ προσβολὴ κατὰ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ. Ποῖος δὲ θνητὸς δὲν θὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Θεόν του ὅχι βεβαίως κινδυνεύοντα ἢ βλαπτόμενον ὅπωςδὴποτε ἄλλως, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἰδιὸν του ἐχυμύρον, διότι συλλογίζεται ὅτι θὰ ἀνταμειφθῇ ὅχι δι' ὀλίγων χαρτονομισμάτων ἢ δι' εὐτυχίας ὀλιγοχρονίου εἰς τὸν πρόσκαιρον κόσμον, ἀλλὰ δι' αἰωνίου ἀνταμοιβῆς; Ἰδοὺ ὁ φανατισμὸς ὅστις πάντοτε εἶναι ἰσχυρὸς, διότι καὶ τὸ συμφέρον τοῦ φανατικοῦ εἶναι παρμυγίσον! Μία ἄλλη αἰτία τῆς δημιουργίας τῶν κουρελίων ἐκείνων, ἣτις καὶ αὐτὴ ἔγκειται εἰς μίαν τῶν φυσιολογικῶν ιδιοτήτων τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς : δὲν δύναται δηλαδὴ ὁ νοῦς τῶν πληθῶν ὡς ἐκ τῆς στοιχειώδους ἀναπτύξεώς του νὰ συλλάβῃ μίαν ἀφηρημένην ἐννοιαν περὶ θεότητος, ἀλλ' ἀφοῦ τὴν πλάσῃ καθ' ὁμοίωμά του καὶ δώσῃ εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ιδιότητάς του, τῷ μένει ἀκόμη ὅμως μία συγκεχυμένη ἰδέα περὶ τῆς φύσεώς της, διότι ἔχει συνειδησιν ὅτι αὐτὴ δὲν εἶναι ἐντελὺς ἀνθρώπος· εἰς τὴν συγκεχυμένην δὲ ταύτην ἰδέαν, ἣτις πλησιάζει κἄπως πρὸς τὴν ἀφηρημένην, δὲν δύναται νὰ φθάσῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀπ' εὐθείας, ὅταν θέλῃ νὰ λατρεύσῃ τὴν θεότητα, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκη κλίμακος, τῆς ὁποίας

τὰς βαθμίδας νὰ ἀποτελῶσι συγκεκριμένα πράγματα, οἷον εἰκόνες, πετραχήλια, ἐκκλησίαι, συναξάρια, συγχωροχάρτια κ.τ.λ. δι' ὧν καὶ μόνων ὁ νοῦς τῶν δύναται νὰ ἀναρρίχῃθῃ μέχρις ἡμῶν· καὶ πάλιν οὐχὶ ὅλων, διότι γνωρίζω ὅτι ὁ νοῦς τῶν 9)10 τῶν παρευρισκομένων εἰς μίαν ἐκκλησίαν δὲν ἐξέρχεται ἄνω τῆς ὀροφῆς.

Οἱ Φρενολόγοι συνέλαβον οὕτως εἰπεῖν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὰς συγκεκριμένας ἐννοίας μεταβαλλομένας εἰς ἀφηρημένας ἐν παθολογικαῖς τισι περιστάσεσι· εἰς ἡλιθίους τινας π. χ. ἐρωτῶντες ποῖον εἶναι τὸ ἄθροισμα τοῦ δις πέντε, εἶναι ἀδύνατον νὰ τύχωσιν ἀπαντήσεως· ἐὰν ὅμως παρυσιάσωσι δύο νομίσματα ἕκαστον ἐκ πέντε ὀβολῶν ἢ πέντε φράγκων, τότε ὁ ἡλιθίος (idiot) λαμβάνων πρῶτον τὸ ἐν νόμισμα διὰ τῆς χειρὸς καὶ θέτων αὐτὸ ἐπὶ μιᾶς τραπέζης φέρ' εἰπεῖν, ἀκολουθῶς δὲ τὸ ἕτερον ποιῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, εὐρίσκει ἀμέσως τὸ ἄθροισμα· πρέπει δηλαδὴ νὰ μεσολαβήσῃ ἡ ἀφή καὶ ἡ ὁρασις, ὥστε αἱ δι' αὐτῶν εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀφικνούμεναι ὕλικαι ἐντυπώσεις νὰ μεταβληθῶσιν εἰς τοὺς στοιχειωδῶς τούτους ἀφηρημένους μαθηματικούς ὑπολογισμούς· δὲν πρέπει τὸ φαινόμενον τοῦτο νὰ τὸ ἀποδώσῃ τις εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἡλιθίου, ἢν τυχὸν ἐκ τῶν προτέρων ἔχει τῆς ἀξίας· τῶν ὀβολῶν, διότι καὶ ἐὰν τῷ παρουσιάσῃ τις ὀλιγώτερος τὸν ἀριθμὸν οὐχὶ πλέον χρήματα, ἀλλὰ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια πρῶτην φορὰν βλέπει, πάλιν μόνον διὰ τῆς ἀφῆς θὰ δυνήθῃ νὰ εὕρῃ τὸ ἄθροισμα.